Там верби золоті й дзеркальні ріки,
де стигнуть колихливі тіні риб,
там у криницях зорі, мов горіхи,
і скрипки перестудженої скрип...

Таке тобі життя, як медівник,
ще років тому десять або вісім,
а нині в місті тихо, наче в лісі,
і місяць понад ратушею зник,
але ж було, було — як медівник!..

Так, двадцять сім — яка премнога літа...
Ще пам'ятаєш той святочний смак,
коли любов пече, мов aqua vita,
і ще не вільно вимовити "мак",
бо ще не вечір, таїна сповита...

Ще ходиш попідтинню в городян,
і віршею віншуєш, і ночуєш
на теплій лаві, та не спиш, бо чуєш
якесь ім'я жіноче. Мов дурман,
воно не відпускає аж до ранку.

І знов мандруєш, сам собі Еней,
прославши віршу, наче вишиванку,
на зерна у снігу, на слід саней,
на попелища гульбищ і містерій,
де ювенільна кров кипить з артерій...

І лиш земля!.. вона така ж — пречиста,
як і тоді — буденна і врочиста,
вона твоя, вона в тобі як шов.
Ти просто в неї глибше увійшов...